

planer som selve Forst-Budgettet; maae være Bilag til Finantslovens Fastsættelse af Skovindtægterne og Udgifterne, men dette er dog virkelig noget ganske forskjelligt fra at ville gjøre selve disse Planer til Love og ville have særegne Budgetter for de enkelte Aar vedtagne i Finantsloven.

Naar der af Finantsudvalget, endogsaa indtrængende er insisteret paa, at de Stats-eiendomme, for hvilke der kunde opnaaes en Kjøbesum, der er større end den virkelige Værdi for Staten, blev fulgte, saa kan man billigtvis ikke indvende Noget derimod; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at der vistnok er en stor Forskjel mellem den Værdi, som en saadan Eiendom har, ved blot at afgive et Overskud et Bidrag til de almindelige Statsforbindelser, og den Værdi, den i andre Henseender kan have for Staten. Jeg troer vistnok ikke, at man behøver at gjøre sig skyldig i den af Udvalget paapegede Feil, at betragte Statskovene som en særlig Art af Skove, der for visse høiere Hensyns Skyld skulde behandles efter visse særegne Regler; jeg troer ikke, at man behøver at gjøre sig skyldig i denne Bildfarelse for at komme til det Resultat, at en stor Deel af vore Statskove har en ganske anden Bestemmelse, end netop at afgive Overskud til Statskassen. Jeg skal f. Ex. nævne, at saa at sige alle de jydsk Skovanlæg, som, langt fra at give Overskud, tværtimod aarlig fordrer Tilskud (idetmindste gjælder dette de egentlige Planteurdistricter), dog have en særegen Betydning, som jeg troer, at de fleste tilstedeværende Medlemmer af Rigsdagen, idetmindste alle de, som ere bekendte med Localiteterne i de vestlige Egne af Jylland, ville erkende. Det Samme gjælder om flere andre Skovdistricter, f. Ex. Tidsvilde i Sjælland, og det turde vel være et stort Spørgsmaal, om de store Statskove i Nord-Sjælland ikke kunde have en overveiende vigtig Betydning med Hensyn til Landets og navnlig Kjøbenhavns Brændeforsyning; thi det er jo bekjendt, at Kjøbenhavn fortiden forsynes med Brændsel, ligesaameget udenfra som fra selve Landet, og i Tilfælde af Krig eller under andre Forhold, naar Tilførselen ophørte, saa indseer jeg ikke, hvorfra Kjøbenhavn skulde kunne

forsynes med det allernødvendigste Brændemateriale, undtagen fra de kongelige Skove.

Jeg troer derfor, at en saadan ubetinget Indstilling, at afhænde alle de Eiendomme, for hvilke der kan opnaaes høiere Kjøbesum end den Værdi, som de for Diebliffet forrente, er urigtig, og at man kun efter en nøiere Undersøgelse af Forholdene kan bestemme, hvilke Skovdomains der bør afhændes. Ved at giennemgaae Forstbudgettet for 1855—56 har jeg høvt Leilighed til at overbevise mig om, hvor overordenlig Lidet der gjøres for at bringe de jydsk Planteurdistricter under fuldstændig Kultur. Jeg har saaledes seet, at der er opført til Udgift til ny Kultur paa disse 4 Planteurdistricter en Sum af 1,228 Rd. og, naar dertil lægges, hvad Planteøkser og Indkjøb af Frø beløber sig til, saa vil den hele Udgift til ny Kultur i Vesteregnet af Jylland beløbe sig til omtrent 1600 Rd. Naar man sammenligner denne Sum med det meget betydelige Areal, der staaer tilbage at kultivere, og som alene paa disse Districter udgjør 7—8000 Tdr. Land, saa vil man let komme til denne Overbeviisning, at det har meget lange Udsigter, inden disse Districter blive bragte i tilfredsstillende Kultur; efter min Beregning vil der hengaae henved 90 Aar.

Lindberg: Naar det ærede Medlem fra Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) erklærede, at Domainernes Indtægter burde anses for fælles, fordi man ikke kunde bevise, om der ikke i tidligere Tider har været anvendt af en enkelt Landsdeels Domainindtægter til Nytte for hele Monarchiet, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at, dersom det ærede Medlem kan paavise noget Saadant, saa skal jeg ikke modsætte mig, at dette ogsaa kommer til Anvendelse ved Udskifningen af hvad der skal være særligt og fælles; men, naar Talen er om nu at erklære saadanne Domainer for fælles Eiendom, som lige indtil indværende Finantsaar erklæredes for at skulle tilhøre de særegne Landsdele, saa maa der være en ganske særegen Grund til at gjøre denne Forandring, og det kan jeg ikke indsee, dersom man forøvrigt vil holde paa, at man saavidt muligt lader enhver Landsdeel beholde, hvad der tilhører den. Der-